

Má mamičko miuá,
dost je mauá chvíla,
dosť je mauá chvíla,
co sem s váma byua.

Už Aničku nesú
s pannami muádenci¹⁾

a Juřenka vedú
kati k šibenici.

V tém holickém poli
šibenice dvoje,
pohledni, Juříčku,
keré budú tvoje?

Na keré mia dajú,
na tech budu visat,
bude mně z huavy mej
tulipan prokvitat.

¹⁾ Už Aničku nesú
na bílých ručnickách

a Janička vezú
na vraných koníčkách.

Už Aničku nesú
družčky pod věnci.

102. MATKA V HROBĚ

212.

Od Příbora

Dce - ra ma - tku pro - si - la, hej, hej, pro - si - la, mo - ja maměn - ko ro - zmi - la.

213.

Dce - ra ma - tku pro - si - la, hej, hej, pro - si - la, mo - ja ma - měn - ko ro - zmi - la.

Dcera matku prosila,
hej, hej, prosila:
Moja maměnko rozmila!

Něvdajtě mne dalečko,
hej, hej, dalečko,
edem přes male polečko.¹⁾

Matka na to nědbala,
tym dalej ju vydala.²⁾

To do cizej krajiny,
mezi ty turecke pany.³⁾

Když jest bylo po roce,
chtěla dcera isť k matce.

Stroj, pachole, košinu,
pojeděm na hostinu.

Jak do pole přijeli,
zvony zvonit slyšeli.

Jak do dvora přijeli,
žadneho něviděli.

Jenom male pachole,
co sedělo při stole.

Všecky dveře zamčeny,
žadneho něni k spatřeni.

Ptam se ja tě, pachole,
hdě moja maměnka je?

Mamička nam umřela,
to včera od večera.

Leža tamto v komůrce,
v malovanej truhelce.

Dcerka, jak to učula,
hned k mamičce běžela.

Ach, mamičko, stavajtě,
požehnani mně dajtě.

Dy stě nam ho nědaly,
když stě nam umiraly.

Ach, mamičko, stavajtě,

slovečko ke mně mluvtě.

Ma dceruško, něvolaj,
těžkosti mi něděljaj.

Ja bych rada mluvila,
dyby ja živa byla.

Ležim blizko kostela
a něslyšim zvoněňa.

Ani ptačka zpivati,
tej zezulky kukati.

Těš tě už tu Pan Bůh sam,
matka Boži, svaty Jan.

¹⁾ najdale přes polečko.

²⁾ dcerku daleko vdala.

³⁾ Štyry mile za Prahu
a sedum za Opavu.